

Rättsfallssamlingen

PERSONALDOMSTOLENS BESLUT (första avdelningen)
den 5 juli 2011

Mål F-73/10

**Angel Coedo Suárez
mot
Europeiska unionens råd**

”Personalmål — Tjänstemän — Skadeståndstalan — Tyst beslut om avslag på ansökan om skadestånd följt av ett uttryckligt beslut om avslag på ansökan — Sent klagomål mot det tysta avslagsbeslutet — Avvisning”

Saken: Talan väckt enligt artikel 270 FEUF, som är tillämplig på Euratomfördraget enligt artikel 106a i detta, genom vilken Angel Coedo Suárez yrkar för det första ogiltigförklaring av rådets beslut av den 26 oktober 2009 om avslag på hans ansökan av den 3 juni 2009 om ersättning för den skada som institutionen åsamkat honom, för det andra ogiltigförklaring av rådets beslut av den 26 maj 2010 om avslag på klagomålet mot nämnda beslut, för det tredje att rådet ska åläggas att utge ersättning för den sakskada och ideella skada som han anser sig ha lidit.

Avgörande: Talan avvisas. Rådet ska ersätta rättegångskostnaderna.

Sammanfattning

1. *Tjänstemän — Talan — Föregående administrativt klagomål — Tyst avslag på en ansökan mot vilket talan inte väckts inom fristen — Senare uttryckligt beslut — Bekräftande rättsakt (Tjänsteföreskrifterna, artiklarna 90 och 91)*

2. *Tjänstemän — Talan — Föregående administrativt klagomål — Tidsfrister — Utgör tvingande rätt — Utgången frist — Ursäktligt misstag — Begrepp (Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, artikel 47, tjänsteföreskrifterna, artiklarna 90 och 91)*

3. *Förfarande — Rättegångskostnader — Fördelning — Hänsyn till billighet — Den vinnande parten förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna (Personaldomstolens rättegångsregler, artiklarna 87.2 och 88; tjänsteföreskrifterna, artikel 90.1)*

1. Ett uttryckligt avslag på en begäran efter det att ett tyst beslut fattats om att avslå samma begäran, är endast en bekräftande rättsakt som inte gör det möjligt för den berörda tjänstemannen att fortsätta det administrativa förfarandet genom att en ny tidsfrist börjar löpa för ingivande av klagomål. Visserligen anges i artikel 91.3 andra strecksatsen i tjänsteföreskrifterna att om ett klagomål uttryckligen avslås efter ett tyst avslag, och detta sker innan tidsfristen för överklagande löpt ut, ska tidsfristen för överklagandet börja löpa på nytt. Denna regel gäller dock endast fristen för att

överklaga ett beslut om avslag på ett klagomål, och är inte tillämplig på fristen för att inge ett klagomål mot ett beslut om avslag på en ansökan. Artikel 91.3 andra strecksatsen i tjänsteföreskrifterna är nämligen en särskild bestämmelse, vilken avser metoderna för beräkning av tidsfristen för överklagande, som ska tolkas bokstavligt och strikt.

(se punkterna 37 och 38)

Hänvisning till

Förstainstansrätten: 17 november 2000, Martinelli mot kommissionen, T-200/99, punkt 11, och där angiven rättspraxis

Europeiska unionens tribunal: 8 juli 2010, Sevenier mot kommissionen, T-368/09 P, punkterna 28–30

Personaldomstolen: 8 juli 2009, Sevenier mot kommissionen, F-62/08, punkterna 33–40; 10 maj 2011, Barthel m.fl. mot domstolen, F-59/10, punkterna 25–27

2. De frister som föreskrivs i artikel 90 i tjänsteföreskrifterna, som svarar mot kravet på klarhet, rättssäkerhet och nödvändigheten av att undvika all form av diskriminering och godtycklig behandling vid rättskipningen, utgör tvingande rätt och kan inte ändras av parterna eller av domstolen. Det åligger den senare, även ex officio, att kontrollera att dessa frister har iakttagits.

Visserligen kan en underlåtenhet att iaktta reglerna om frister för klagomål och talans väckande inte leda till att talan avvisas om denna underlåtenhet beror på ett ursäktligt misstag från tjänstemannens sida. Begreppet ursäktligt misstag kan emellertid endast avse exceptionella omständigheter, till exempel när institutionen har uppträtt på ett sätt som i sig eller i avgörande utsträckning har varit ägnat att skapa en ursäktlig villfarelse hos en enskild person som är i god tro och som visat den aktsamhet som kan förväntas av en normalt vaksam person.

En underrättelse om att en ansökan som ingetts med stöd av artikel 90.1 i tjänsteföreskrifterna är under behandling och att den berörda institutionens avdelningar inte ännu slutgiltigt har avgjort frågan har ingen rättsverkan och får i synnerhet inte till följd att de frister som föreskrivs i artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna förlängs. Parterna kan inte efter vad som passar dem förlänga de frister som föreskrivs i tjänsteföreskrifterna, eftersom dessa frister utgör tvingande rätt och ett strikt iakttagande av dem säkerställer tydlighet och säkerhet i rättsliga situationer.

Inte heller påverkas rätten till ett effektivt domstolsskydd av en strikt tillämpning av unionslagstiftningen avseende processuella frister, vilken är påkallad med hänsyn till kravet på rättssäkerhet och nödvändigheten av att undvika all diskriminering eller godtycklig behandling i rättskipningen. Rätten till en rättvis rättegång, som erkänns i unionens rättsordning genom artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, utgör inget hinder för att föreskriva en frist för väckande av talan.

(se punkterna 34, 40, 41 och 43)

Hänvisning till

Domstolen: 17 juni 1965, Müller mot rådet, 43/64, 17 februari 1972; Richez-Parise mot kommissionen, 40/71, punkterna 8 och 9; 1 april 1987, Dufay mot parlamentet, 257/85, punkt 10; 29 juni 2000, Politi mot Fondation européenne pour la formation, C-154/99 P, punkt 15; 17 maj 2002, Förbundsrepubliken Tyskland mot parlamentet och rådet, C-406/01, punkt 20, och där angiven rättspraxis; 18 januari 2007, PKK och KNK mot rådet, C-229/05 P, punkt 101

Förstainstansrätten: 10 april 2003, Robert mot parlamentet, T-186/01, punkt 54; 2 mars 2004, Di Marzio mot kommissionen, T-14/03, punkt 40; 15 januari 2009, Braun-Neuman mot parlamentet, T-306/08 P, punkt 36

Personaldomstolen: 11 juni 2009, Ketselidis mot kommissionen, F-72/08, punkt 52; 12 maj 2010, Peláez Jimeno mot parlamentet, F-13/09, punkt 18

3. Enligt artikel 87.2 i personaldomstolens rättegångsregler får personaldomstolen, om så anses skäligt, besluta att en tappande part endast delvis, eller inte alls, ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Enligt artikel 88 i samma rättegångsregler kan dessutom en part, även om vederbörande vunnit målet, förpliktas att helt eller delvis ersätta rättegångskostnaderna, om detta framstår som befogat på grund av hans eller hennes uppträdande, inbegripet tiden före talans väckande.

Framför allt kan det vara motiverat att låta institutionen bära rättegångskostnaderna – trots att den har vunnit målet – på grund av att institutionen brustit i skyndsamhet under det administrativa förfarandet, i de fall när den dels har fattat ett uttryckligt beslut om avslag på den ansökan som ingetts av den berörda tjänstemannen först efter utgången av den frist på fyra månader som föreskrivs i artikel 90.1 i tjänsteföreskrifterna, dels har underlåtit att i det berörda beslutet uppmärksamma den berörda personen på det faktum att ett tyst avslagsbeslut redan meddelats och att tremånadersfristen för klagomål börjat löpa vid tidpunkten för det sistnämnda beslutet.

(se punkterna 45, 47 och 48)

Hänvisning till

Personaldomstolen: 28 juni 2006, *Le Maire mot kommissionen*, F-27/05, punkt 53; det ovannämnda målet *Barthel m.fl. mot domstolen*, punkterna 33 och 34